

דף מ.

עין משפט ב.

או"ח סימן רכט פעיף א

א. הרואה הקשת מברך בא"י אמ"ה זוכר הברית ^ה, נאמן בבריתו וקיים במאמרו, ואסור להסתכל בו ביותר ^ט.

דף מ:

עין משפט ו.

חור"מ סימן לד פעיף יז

ז. כו. מי שאינו לא במקרא ולא במשנה ^י ולא בדרך ארץ, הרי זה בחזקת רשע, ופסול לעדות מדבריהם. לפיכך ^כ אין מוסרין עדות לעם הארץ ואין מקבלין ממנו עדות, אלא א"כ הוחזק שעוסק במצוות ובגמ"ח ונוהג בדרכי ישרים. ויש בו דרך ארץ.

ז. כז. כל ת"ח ^ל בחזקת כשר עד שיפסל. וכל עם הארץ בחזקת פסול מדבריהם, עד שיוחזק שהולך בדרכי הישרים.

כח. כל ^מ מי שמקבל עדות עם הארץ קודם שתהיה לו חזקה זו, או קודם שיבואו עדים ויעידו שהוא נהג במצוות ובדרך ארץ, הרי זה הדיוט ועתיד ליתן את הדין, שהרי מאבד ממונן של ישראל ע"פ

ח. ברכות נ"ט, ואין לומר לחבירו שיש קשת משום מוציא דבה, ח"א כלל ס"ג. וי"א דשני סוגי קשת יש וע"כ לדעתם יש לברך בלי שם ומלכות, ועיי' כה"ח אות ד' בשם הבא"ח שדחה דבריו וכתב דאם רוצה להתחסד ולברך בלי שו"מ ויהרהר שו"מ בליבו אין מזניחין אותו.

ט. והמסתכל בקשת ביותר עניו כהות, רק יש לראות מעט בשעת הברכה.

י. ובענין ג' דברים מקרא, משנה, ודרך ארץ, כך משמע מרמב"ם בפ' י"ט. הסמ"ע בס"ק מ"ב. והעלה עוד דאם ידוע שיש בו אחד מהם בדיעבד כשר, אבל בלי שום דבר מג' הדברים פסול אף בדיעבד, ואפי' יחדו אותו לשם עד, ואין ביה"ד מקבל אותו לכתחילה עד שיהיו בו ג' הדברים הנ"ל.

ועיין במשנה קידושין דף מ' ע"ב. ומימרא דר"י שם.

כ. ברייתא פסחים מ"ט ע"ב.

ל. דעל כורחך זהו החילוק בין ת"ח לע"ה. גאון אות ל"ח.

מ. אבל התוס' והרא"ש חולקים על זה ומכשירים אף בעם הארץ גמור, ודלא כרמב"ם. ועיין בגאון אות ל"ט.

רשעים.

עין משפט ז.

יו"ד סימן רמו פעיף יח
עין לעיל דף לט: עין משפט ב

עין משפט זז.

יו"ד סימן רמו פעיף יט

יט. כו. תחילת דינו של אדם^י על ת"ת ואח"כ על שאר מעשיו.

עין משפט ט.

חו"מ סימן לד פעיף יז
עין לעיל עין משפט ו

עין משפט י.

חו"מ סימן לד פעיף יח

יח. כט. הבזויים פסולים לעדות והם האנשים ההולכים^ס ואוכלים בשוק בפני כל העם, או שהם ערומים בשוק בעת מלאכתם, וכל אלו אין הם מקפידין על עדות שקר.^ע וה"ה מקבלי צדקה מן העכו"ם בפרהסיא אע"פ שאפשר להם שיתפרנסו בצינעא.

הגה: ל. כל מי שנוטל^פ שכר להעיד עדותו בטלה, כמו הנוטל שכר לדון, ואינן צריכים הכרזה. ואם החזיר הממון דינו ועדותיו קיימין, שאין

נ. בקידושין דף מ' בברייתא ובסנהדרין דף ז' ע"א.

ס. ואינם מקפידים על הבושת. ומה שכתוב בירושלמי מעשרות פ"ג שאין שבח לתלמיד לאכול בשוק דמשמע דלא נפסל בזה, והביאו התוס' שם בקידושין, מפרש הרמב"ם דאירי שם בשוק שאין בו רוב עם. כ"כ הב"י והכ"מ ע"ש.

ע. מימרא דרב נחמן בסנהדרין דף כ"ו ע"ב. שמבזים עצמם ואינם חוששין וכל אלו פסולים מדבריהם.

פ. משנה בכורות כ"ט. וכל זה בעדים שכבר ראו המעשה דמחוייבים להעיד ע"פ הדין, וכמו שאדם חייב לדון בין אדם לחבירו, אבל מי שאינו מחוייב להעיד שעדיין לא ראה המעשה, ונוטל שכר לילך לראות הענין שיהיה עד, מותר. כ"כ הב"י בסי' כ"ח בשם הרשב"א.

והוא שנוטל מב' צדדים אבל מצד אחד פסול משום נוגע. כ"כ בנתיבות ס"ק כ"א. אם לא שנוטל רק שכר בטלה דמוכח.

זה כשאר הפסולים שצריכים הכרזה ותשובה, אלא **ז** קנס שקנסו אותו חז"ל שיתבטלו מעשיו. וכל מה שאדם מעיד בגלל יראה או יסורין אין בו ממש.

הגה: לא. דיינן שדן כבר, ובא הבע"ד ליתן לו מתנה על שהפך בזכותו, **ק** אסור לו לקבלו.

צ. כ"כ הר"ן בסוף פ' האיש מקדש. כי כל המצוות צריכין להיות בחינם. וכתב בנתיבות דדוקא שנוטל מב' צדדים מועלת החזרה אבל כשנוטל רק מצד אחד פסול מטעם נוגע, ואפי' החזיר השכר אחר שהעיד פסול.

ק. כך משמע מהאשר"י בסוף פ' זה בורר. דהוי שוחד מאוחר וכמו ריבית מאוחרת דמבואר בב"מ ע"ה, דאסור.